

Baharı Beklerken

– Ömer Faruk · 09 Şubat 2012

Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nin üçüncü katından aşağıdaki yemekhaneye gitmek için pelerinimi omuzlarıma attım,merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladım.Diğer hastalar da yemek zilini duymuş olacaktı ki ben daha bir-iki basamak inmeden birkaç hanımın yanımdan hızla geçtiklerini fark ettim.Öyle ki bir tanesi az kalsın aşağıya yuvarlanmama neden olacaktı.

Hastaneye geleli henüz bir ay olmuştu.Bu geçen zaman zarfında buraya bir türlü alışamadım.Her şey o kadar sıkıcı ve hatta soğuk ki.Bazı zamanlar ne yapacağımı bilemiyor,yattığım yerden gözlerimi tavana dikeyor ve zamanın bir an önce geçmesi için Tanrı'ya yalvarıyordum.Boş gözlerle taradığım tavanın dökülen sıva yerlerinin sayısını bile biliyordum.Çünkü vakit geçirmek için defalarca onları saymıştım.

Burada hemen hemen hiç arkadaşım da yok sayılırdı.Aynı odayı üç kişiyle paylaşıyordum.Bunlardan birisi altmış yaşlarında bir ev hanımı,diğeri on üç yaşında bir kız,öteki ise geveze bir kadın.Onları sevmeyi gerçekten isterdim.Onlarla konuşmayı da.Bunu başaramadığımı görmek beni üzüyordu.Ya onlarda ya da bende bunu engelleyen bir şey vardı.O nedenle pek birbirimize ısındığımız söylenemez.

Önümdeki tabakları ileriye itip dirseğimi masanın üzerine koydum ve yemekhanenin içerisini incelemeye başladım.Karşı masalarda beyler oturuyordu.Yerler cinsiyete göre ayrılmış olmamasına rağmen bayanların ve erkeklerin oturdukları yerler ayrı ayırdı.Bir arada oturdukları sadece arada sırada görülebilirdi.Erkekler otuz-kırk kişi kadar vardılar.Kimisi yemeğini yerken,kimisi de yemek yemeyi bitirmiş sohbet ediyordu.Aşçı elinde kepçesi "Daha yemek isteyen var mı?" diye bağıyordu.

Hep aynı şeyler.Masalar,sandalyeler,tabaklar,kaşıklar,bardaklar sürahiler... İlgimi çeken pek bir şey bulamadığım için pencereden dışarıya bakmaya başladım.Dışarıda yağmur yağıyordu hafif hafif.Gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı.Zaten,oturduğum yerden başka bir şey de görünmüyordu.

Biraz sonra bir sesle irkildim,ama hemen toparlanıp kendime geldim:

-Hanım efendi,yemeğinizi bitirmemişsiniz,biraz daha yeseniz!

Afallamıştım."Size ne?" diyecektim ki bir türlü diyemedim.

-Ama...dedim.O konuşmasını sürdürdü:

-Yemelisiniz ki iyileşesiniz.Evet hastanenin yemekleri evdekiler gibi lezzetli değil,ama sağlığınıza kavuşmamız için zorla da olsa yemeliyiz.

-Davranışınıza bir anlam veremedim.

-Bu şekilde davranmamı hoş görün,yanlış anlamamanızı rica edeceğim.

Bu beyin görüntüsü kırk yaşlarında olduğunu gösteriyordu.Sempatik bir yüzü ve güzel bir ifade tarzı

vardı.Sırtındaki mavi pijamanın kenarlarında biyeler bulunuyordu.Saçları muntazam bir şekilde ayrılmış ve taranmıştı.Pırl pırl parlayan siyah saçlarının arasındaki beyazların sayısı da az değildi.Ufak tefek bir vücuda ve tam aksine pençe gibi kıllı ve büyük ellere sahipti.

İlk tanışmamız böyle olmuştu.Konuşmalarına kızmış olmama rağmen bir yandan da memnun olmuşum.Çünkü buraya geldim geleli ilk defa birisi benimle böyle candan ilgileniyordu.

Soğuk bir şekilde "İlginize teşekkür ederim." dedim,o yine özürler diledi ve sessizce kalktı.Yemekhanenin kapısından çıkarken arkasına dönüp baktı. Tam o sırada önümdeki pilavdan bir kaşık almış ağzıma atıyordum.Bunu görmüştü, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve çıkıp gitti.

Gece uyku tutmadı.Diğer zamanlarda da pek uyuduğum söylenemezdi ama bugün hepsinden beterdı.Düşünüyordum.Bir ara zihnime o adam da takıldı.Ona karşı kaba ve kırıcı davrandığıma inanmaya başlamıştım.Belki de hiçbir kötü niyeti yoktu.Onca insan varken,onun dikkatini çekmiş olmam şaşırtıyordu beni.Defalarca,benimle ilgilenmek gereğini neden hissettiğini kendime sordum durdum.

Sabah kahvaltısında gene yanıma geldi.Öyle sırnaşık,terbiyesiz bir hali yoktu.İzin istedi,evet anlamında başımı sallayınca oturdu.

-Hava ne kadar berbat,değil mi? dedi.Böyle havaları hiç sevmem.İnsan kendi evinde olsa hadi neyse,ama hastanede bu havalara hiç çekilmiyor.Saatlerdir yağıyor yağmur,ne zaman dinecek acaba? Bağışlayın saçma sapan sorular soruyorum.Çok sıkıntılı günlerim oldu burada.Bir tane bile samimiyet kurabileceğim arkadaş bulamadım.Hoş bulsan da ne olacak sanki?Bir kaç gün sonra hastaneden çıkıp gidecek.Ben bir senedir buradayım.Siz daha çok yeni sayılırsınız bana göre.Nasıl,burada canınız sıkılıyor mu,arkadaşlarınız var mı?

-Hayır,hiç canım sıkılmıyor,dedim.Oysa gerçekte can sıkıntısından patlayacak gibi oluyordum.

-Ne güzel,hem yalnızlığı seviyorsunuz hem de canınız sıkılmıyor!...

-Yalnızlığı sevdiğimi de nereden çıkardınız?

-Bu güne kadar kimseyle konuştuğunuzu görmedim de.

-Fazla konuşkan bir tip değilimdir,düşünmeyi severim.

-Daha çok ne türdeki konuları düşünürsünüz?

-Çok çeşitli konular...

Herkes kahvaltısını bitirip yemekhaneyi terk etmişti.Aşçının o gür sesiyle kendime geldim:

-Biraz acele ederseniz iyi olur,çünkü daha temizlik yapılacak.

Aşçı,hem bunları söylüyor hem de bir yandan alay ve merak dolu bakışlarla bizi inceliyordu.Elimde olmadan kıpkırmızı kesilmiştim.Ortada bir şey yoktu,ama ben kendimi suçlu gibi hissetmiştim.Bu bana utanç verdi.Önümdeki sütü bir kerede dikip içtim,zaten tamamen soğumuştü.Masadan kalktım,o da peşimden geliyordu.Dışarı çıkar çıkmaz onu tersleyip gönderirim,diye düşündüm. Koridorda:

-Sizinle...diye başlamıştım ki o sözümü keserek:

-Sizi yeterince meşgul ettim,müsaadenizle...deyip gitti.

Daha sonraki günlerde de bu görüşmeler devam etti.Aşçının o sözleri ve bakışları bizi bir suçu paylaşan iki arkadaş durumuna getirmişti.Yemekhanede başlayan sohbetler,merdivenlerde sürüyor ve koğuşların önünde bitiyordu.Biz sadece iki arkadaş olarak dertleşiyorduk.Zaten daha ilerisi olamazdı,bu imkansızdı. Buna rağmen bizim duygularımızı bilmeyen diğer insanlardan yanlış anlarlar diye çekiniyordum.Ama şunu itiraf etmeliyim ki hastane artık eskisi gibi gözüme can sıkıcı bir yer olarak görünmüyordu.

Bu konuşmalar bir ayı aşkın bir zaman devam etti.Her yemekhaneye inişimde gözlerim karşı masalarda onu arıyordu.Genellikle erken inmezdi yemekhaneye,neredeyse en son gelen oydu.Kibarca kapıyı açar,gürültüye meydan vermeden dikkatlice kapatır ve sessizce yerine otururdu.Daha sonra da yemek ya da kahvaltısını bitirip benim yanımdaki iskemlenin boşalmasını beklerdi.

Bir gün gene aynı zamanında gelecek diye bekliyordum ki o ,bütün beklmelerime karşılık gelmedi.Odama girip yatağıma uzandığım zaman ilk defa olarak onun varlığının benim yaşamımda ne kadar büyük bir boşluğu doldurduğunu hayretle ve biraz da korkarak gördüm.Kafamın içinde çeşitli sorular ve ihtimaller dolaşıyordu birbirlerine çarparak.Acaba çok mu hastaydı da yemeğe gelememişti,yoksa taburcu oldu da benim haberim mi yoktu?Ne olduğunu nasıl öğrenebilirdim?Kimseye bir şey soramazdım.Ne diyecektim,kim diye soracaktım?

Sabah kahvaltısında onu görünce yerimde duramadım.Kahvaltıyı aceleyle bitirip kalktım,yanına gittim.Ne olduğunu sordum.Çok duygulanmıştı,memnundu.

-İlginizden dolayı çok mütehassis oldum.Memnuniyetimi anlatamam.Önemli değil,ufak bir rahatsızlık,hepsi o kadar...dedi.

O gün,her günkünden daha uzun konuştuk.Belki de saatlerce koridorda dolaştık.Tüm hikayesini o gün öğrendim:İnşaat mühendisiymiş.Okulu bitirince evlenmiş.Kısa bir süre sonra devletteki işini bırakarak müteahhitliğe başlamış.Bu işten oldukça iyi para kazanmış.Zengin ve mutlu imiş.Bir çok ahbab ve dost edinmiş.Altı yıl mutlu bir evlilik yaşamı sürmüştü.Sonra bir gün karısıyla aralarında çıkan bir münakaşa işi ayrılığa kadar vardırırmış.Şöyle devam ediyordu:

-Bu ayrılığın gerçek nedeni hâlâ benim için meçhuldür.O kadar basit ve sıradan bir münakaşaydı ki...Bir yuva bunun yüzünden nasıl yıkılır,anlayamadım gitti.Anlamasam da bir gerçek vardı ki her şey bitmişti,sona ermişti.Bir gün eve geldiğimde kapının zilini çaldım uzun uzun.Açılmayınca anahtarımınla içeri girdim.Girince bomboş bir ev buldum karşımda.Şoke olmuştum,bayılacak gibiydim.Elimle duvara tutundum.Neden sonra kendime geldiğimde evi dolaşmaya başladım.Bir odada rasgele atılmış birkaç gazete sayfası,yerlerde çeşitli çöpler;salonda eski küçük bir halı,köşede bir divan,diğer odada ise üst üste atılmış giyeceklerim ve birkaç tane de kitabım vardı.Divana çöktüm ve ağlamaya başladım.Taşınırken çıkarılan toz şimdi bile genzimi yakıyordu.

Biraz durdu,sonra acelesi varmış gibi anlatmasını sürdürdü:

-Gece olduğunda salonun ışığını yaktım,ama perdeler de sökülüp götürüldüğünden dışarıdan içerisi bir bir görülüyordu.Yerdeki gazeteleri toplayıp salonun penceresine bir bantla yapıştırdım.Bu olaydan sonra

da zaten iflah olmadım.O zamana kadar sadece bazı toplantılarda bir-iki kadeh ancak içerken ,artık iyice kendimi içkiye vermiştim. Gece gündüz içmeye başladım.Derdimi unutmak için içtim,içtikçe dertlendim. İşimi gücümü bırakmış avare avare geziyor ve içiyordum.Bir gün iflas ettim,icra memurları ofisimdeki özel eşyalarım bile el koydular.Çevremde ne bir dostum ne de bir arkadaşım kalmıştı.Ailem bile benden utanıyordu.Bu sefil yaşantı tam on bir sene sürdü.İçki ve sefalet yüzünden kan tükürmeye başlayınca hemen tedavi olmadım.Üç sene daha o yaşamı sürdürdüm ve sonunda geçen sene kendiliğimden gelip buraya yattım.dedi,yarım dakika kadar sustu ve devam etti:

-İlk günler içkisizlikten etrafa saldırıyor,onunla bununla kavga ediyordum.Arada sırada dışarı kaçıp bir şişe aldığım ve bunu tuvalette gizlice içtiğim oluyordu.Hiç bir şey bulamazsam arkadaşların kolonyalarını başıma dikiyordum.Aradan geçen zaman bu alışkanlığımı yenmemi sağladı,nasıl oldu bilmiyorum.Çünkü ben bundan kurtulmak için bir çaba da harcamadım ama içki ile ilgili her şey kendiliğinden ve aniden bitiverdi.Artık içmiyorum,ama kendimi gerek fizik ve gerekse ruh olarak bitmiş olarak hissediyordum.Tâ ki sizin hastaneye ilk geldiğiniz güne kadar bu kaderin benim yüzümü güldürmeyeceğini düşünüyordum...dedi,tepkimi ölçmek için yüzüme baktı,herhangi bir belirti göremeyince konuşmasını sürdürdü:

-Ama,o gün bir başka gündü.Dalgın dalgın merdivenleri çıkarken bir kadın gördüm.Eline aldığı krem renkli pardösüsü yerde sürünüyordu.Ayağında siyah bir çizme,sırtında çiçekli bir elbise vardı.Sarı uzun saçları,ela gözleri,kıvrık kirpikleri,incecik kaşları...

-İsterseniz,şimdi bunları bırakalım da başka konulardan bahsedelim,dedim.

-Duyduklarımı,hissettiklerimi bir yazar bir şair gibi ifade etmeyi çok isterdim. Buna tabii ki imkan yok,ama dilim döndüğünce o günün benim ruhumda yarattığı yeniliği anlatmaya çalışıyorum.Belki de bu duyduklarım gerçek aşktı,çok farklı bir duyguydu ve bu güne kadar böylesini ilk defa tadıyordum.

-Aramızda böyle duyguların varlığını ben kabul etmiyorum.Hele aşk asla olamaz...Ne olur aramızdaki arkadaşlığı, dilerseniz dostluğu lütfen bu düşünce ve duygularla yıkmayalım!

-Benim sizden bir karşılık beklediğimi zannetmeyin,buna zaten hakkım yok. Tek taraflı da olsa bunları yaşamak beni mutlu ediyor.Lütfen bana kızmayın ve kırılmayın!Mademki dostuz,bu duygularımı dostumla paylaşmayacağım da kiminle paylaşacağım?

-Bir daha bu tür konuşmalar yaparsanız,sizinle görüşmemeye kararlıyım. Galiba bir çok toplumsal kuralla kuşatıldığımızı unutuyorsunuz!

-Toplum kurallarının varlığını inkar etmiyorum,ama duygusal yaşamıma o kuralların etki etmediğini görüyorum.Bazı şeyler insanın kendi elinde değil. Mantığımın yanlış diye emrettiğini duygularım reddediyor.İnsan da mantıkla değil daha çok duygularla sarmaş dolaş olarak yaşamayı seviyor.

-Yeter!... diye bağırdım ve koşarak merdivenleri çıktım.

Göz yaşlarım yastığı sırlıklam yapmıştı.İçimde derinlemesine bir acı vardı.Hem kendime hem de ona acı çektiriyordum.Lanetler yağdırdım kendime, varlığımdan tiksindim,nefret ettim.Böyle bir ilişkinin başlamasına izin verdiğim için kendimi suçladım.Hayatı zaten mahvolmuş,yıkılmış bir insana bir darbe daha vurmanın ne anlamı vardı!

Evet,onun aşkını itirafı,güzel sözleri gururumu okşuyor,bana haz ve mutluluk veriyordu.Ancak böylesine ümitsiz bir aşkı onun yaralı kalbi ve zayıf vücudu çekemezdi.Yıkılır,perişan olur,yaşamı biterdi.Ona nasıl gerçeği anlatacaktım?Ona evli olduğumu,iki tane çocuğum bulunduğunu,pek mutlu olmasam da çocuklarımın hatırına sürüklediğim bu evliliği yıkamayacağımı nasıl söyleyebilirdim,nasıl?Sonra ahlâk kuralları,toplumsal yargılar karşısında gösterdiğim hassasiyet de vardı.Bütün bunların hepsini ona zor da olsa anlatmalı ve bu ilişkiyi sonlandırmalıydım.

Ertesi gün korkarak yanıma yaklaştı,çekinerek gözlerimin içine bakıyordu.Bir şeyler söylememi ama bir an önce söylememi bekler gibiydi.Ellerini ovuşturuyor,boynunu kaşıyor,masanın etrafında dört dönüyordu.Ağlamaklı bir sesle:

-Sizi kırdım ve üzdüm,dedi.

-Kabahat bende...Size başından her şeyi anlatmam gerekirdi.Sizin nasıl bir yaşam öykünüz varsa benim de var.İşte bu nedenle sizinle aramda duygusal bir yakınlaşma olamaz,kurallar maalesef buna engel.Ben...

-N'olur anlatmayın,yalvarırım anlatmayın.Ben sizin yaşam öykünüzü öğrenmek istemiyorum.

-Niçin istemiyorsunuz,yoksa sizi ilgilendirmiyor mu?

-Hayır,yanlış anlamayın.İstemeyişimin nedeni hayallerimin yıkılmaması içindir.Ben sizin yaşam öykünüzü kendi zihnimde yarattım.Bilinen en katı gerçekten daha gerçek benim için bu hayali öykü.Rica ediyorum,bundan bana söz etmeyin.

-Peki,ama o zaman benim de bir şartım var:Siz de bana aşktan,sevgiden söz etmeyeceksiniz.Sadece bir dostuz biz,anlıyor musunuz dostuz biz...İki samimi dost!

-Zorunlulukların yarattığı dostuz biz,evet biz dostuz!

-Eğer bu dostluğu sürdüreceğiz gücünüz yoksa bitirelim gitsin!

-Başaracağım,göreceksiniz...

Bir daha aramızda bu tür konuşmalar hiç olmadı.Eskisi gibi havadan sudan bahsediyorduk.Çok tedbirli hareket ediyor,beni büsbütün kaybetmekten korkuyordu.Günler öylesine çabuk geçti ki!Bir gün kalkıp da pencereden dışarı baktığımda ağaçların çiçek açtığını ve baharın ilk günlerinin geldiğini gördüm.Havaların ısınmasıyla birlikte bahçede dolaşmamız için arada izin vermeye başladılar.Bu bizim için bulunmaz bir fırsattı.Çünkü meraklı gözlerden uzakta rahatça dolaşabiliyor ve konuşabiliyorduk.Issız bir köşeye çekiliyor,orada bulduğumuz bir ağacın altındaki çimenlere uzanıyor,kuş seslerini dinliyorduk.Bazen belki dakikalarca susuyorduk ama gene de gizli gizli bir takım mesajlar aramızda gidip geliyordu.Kimi zaman bir bakış o kadar çok şey anlatıyordu ki...

O gün yalnız başıma bahçeye çıkmıştım.Onun beni nerede bulacağını biliyordum. Ağaçlara, çiçeklere, kuşlara, gök yüzüne bakarak yürüdüm.Her taraf mis gibi taze ot kokuyordu.Yere uzandım,güneşin tatlı sıcaklığına bıraktım kendimi.Ayak sesleri duyduğumda onun geldiğini anladım.Her zamanki gibi yavaşça oturdu yanıma.Elindeki beyaz bahar çiçekleriyle dolu dalı bana uzattı.Aldım,kokladım.

-Bahar hiç bitmese,dedi.Sesimi çıkarmadığımı görünce devam etti:

-İlkbahar bence mevsimlerin en güzeli.Hele bu sene bir başka güzel.Bana göre her şey baharla başlar ve baharla biter.Bu bahar da ya bir başlangıç ya da bir son mutlaka olacaktır.Hep bu günü yani baharı bekledim...

-Bu son ve başlangıcı da nereden çıkardınız?

-Hissediyorum.

Ayağa kalktım,o da fırladı yerinden,ama sanki daha öncekine göre biraz zorlandı gibi geldi kalkarken bana.

Yan yana yürümeye başladık.İçimde bir sevinç vardı,hafiflemiş hissediyordum kendimi.Sebebini bilmediğim bir mutluluk sarmıştı etrafımı.Durdum,o da durdu.Ama benim aniden duruşum onun sendelemesine neden oldu.Bana doğru düşecekmiş gibi sallandı.Elimde olmadan omuzlarından tuttum düşmesin diye.Başı yanağıma öylesine yakındı ki...Sıcacık nefesini duyuyordum. Bu,yakıcı,iç gıcıklayıcı bir şeydi.Çünkü bütün vücudumda tatlı bir gevşeklik yaratmıştı.

Birden ellerimi tutu.Ciltlerimizin teması ne kadar da hoştu!Ellerimi hafifçe sıktı,dileyen gözlerle yüzüme bakıyordu.Bu gözlerdeki çaresizlik ve ihtirası bir arada gördüm.Aslında benim de tüm benliğim,tüm bedenim ve ruhum aynı isteyiş içerisindeydi.Belki de ikimiz de aşk denen o duyguya esir düşmüş,onun kölesiydik artık.Aşk bize prangalarını vurmuştu,dilediği yere bizi sürükleyebilirdi. Ne ahlâk kuralları,ne toplumsal yargılar ne de insan iradesi ona karşı koyabilirdi.O duygu aleminin tek hakimiydi...

Asfalt yolda yürürken hiç konuşmadık.Merdivenin başına geldiğimizde:

-Baharın getirdiklerini her ne olursa olsun yaşayın...dedi.

Bu onun ağzından işittiğim son sözler oldu.O günün gecesi sabaha kadar hiç uyumadım.O küçücük zaman parçası içinde sanki birkaç hayatı birden yaşadım.O güzel ve mutlu anı düşündüm saatlerce...

Sabahleyin kahvaltıda yoktu.Öğlen ve akşam da gelmedi.Daha sonraki üç günde de onu göremedim.Beşinci sabah kahvaltısında karşı masalara bakıp onu aranınırken oradaki erkeklerin hepsinin de suratlarının asık olduğunu gördüm. Moralleri bozulmuşa benziyordu.Doğru dürüst kahvaltılarını etmeden kalktılar.Bir bayan yanındakine:

-Bu gün birisi ölmüş,dedi.

Bu birisi O'ydu.Başkası olamazdı,evet evet O'ydu.Boğazıma düğümlenen hıçkırıkları zaptetmek için ne kadar çabaladıysam da bu mümkün değildi.Gözyaşlarım fışkırırcasına akıyordu.Herkesin hayret dolu bakışları arasında ağlayarak kaçtım oradan.

Günlerce ağladım,acı çektim,üzüldüm.Hayatımda böylesine bir acı tatmamıştım. Onu kaybetmenin verdiği acı ne yazık ki sağlığımlı kazanmama yol açtı.Oysa tersi olması gerekmez miydi?Bir hafta sonra kendimi toplamış ve üç hafta sonra da hastaneden taburcu olmuşum.

Hastaneyi terk etmeden önce gezdiğimiz yerleri bir kere daha ama bu sefer onun ruhu için dualar

ederek dolaştıım. Her Şey yerli yerinde ve eskisi gibiydi, bir tek eksik olan O'ydu.

**

Hastanenin demir kapısı gürültüyle arkamdan kapandı. Evime giderken otobüsün içinde "Evet dostum, baharın getirdiklerini yaşayacağım!" diyordum. Bahar neler getirmişti? Neler getirmemişti ki?... Mutluluk, sağlık, acı, aşk ve ÖLÜM...